

Ктиторска слава, рукоположење и освећење параклиса краља Урошице у Ариљу

У дану када света Црква прославља Светог монаха Теоктиста – краља Драгутина и његовог брата Милутина, а са њима и блажену Јелену, мајку њихову, сабрала се литургијска заједница при храму Светог Ахилија у Ариљу да прослави своју ктиторску славу.

И обрадова нас Тросунчана Тројица вишеструким благословом: Вечност у род људски уђе Оваплоћењем Сина Божјег, и видесмо Га и насладисмо се Њега, и Собом, омогући нама пролазнима да постанемо део Вечности и да је предокушамо у свакој Литургији.

Дочекасмо нашег владику Јустина, и он нам освешта параклис Светог принца Урошице, храм који смо изградили на месту некадашње трпезарије, а у коме је већ био иконостас из XIX века. Свети Урошица је другорођени син краља Драгутина и краљице Кателине. Замонашио се у моравичком манастиру под именом Стефан, упокојио се ту, и погребен. Из његовог гроба истицало је

свето миро. За време Аустро-турског рата 1713-1718. мошти су му склоњене и од тада им се губи траг, али спомен на Светог принца никада у Ариљу није угаснуо. Садашње поколење упалило му је вечну свећу, изградњом храма.

Владики су у току Литургије саслуживали архијерејски намесници пожешко-ариљски протојереј Драган Стевић и љубићки јереј Никола Вучетић, протојереји Синиша Раденковић, старешина ивањички; Драган Тимотијевић из Дрежника, отац новорукоположеног Јована; протонамесник Синиша Никитовић из Прилика; јереј Божо Главоњић, старешина пожешки; протођакон Александар Грујовић; и ђакони Радомир Митровић, ариљски; Јован Тимотијевић, прељински.

У току Божанске Литургије, која је врата што у Вечност воде, Владика је рукоположио ђакон Јована Тимотијевића у чин јереја, а благодат Духа Светога која се излила у његово срце и главу дала му је апостолску силу да везује земљу и Небо, пролазно и Вечно, грешне људе и безгрешнога Бога, и могућност да Вечно служи пред престолом Божјим.

У очинској поуци Владика је рекао: „Нико од људи нема изговора да је јадан бедан и ништаван, да у у искушењима мора да поклекне, јер нема тобож никакве помоћи. Помоћ је наша у Господу Богу нашем, који је створио Небо и земљу. Господ нас стално призива да превазиђемо наше људске слабости, да гледамо у Небо. Ако смо пали, клонули, безнадежни, то је до нас. Онај који не призива Бога и који мисли да може да реши све проблеме, тај се вара. Заповести Његове у почетку можда су тешке, али када човек почне да их извршава видеће колико у томе има истине и благодати. Да бисмо ту благодат осетили треба да живимо светотајински, да постимо када се пости, да се исповедамо и избришемо грехе своје пред Господом и тада ћемо сијати пред Господом.“ На крају Литургије, Владика је осветио славски колач, који су спремили наши вредни домаћини и поделио захвалнице приложницима капеле Светог Урошице. Славље је настављено за трпезом љубави.

spc.rs